

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 879/05
31.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела одузимања возила у покушају из члана 174. Кривичног закона Републике Србије у вези са чланом 19. Основног кривичног закона и др, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адв. АБ из Београда, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. 1145/04 од 3.2.2005. године, у седници већа одржаној дана 31.5.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и пресуда Окружног суда у Београду К. 1145/04 од 3.2.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело одузимање возила у покушају из члана 174. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) у вези са чланом 19. Основног кривичног закона (ОКЗ), за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца и за кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. КЗ РС, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године, те му је на основу члана 49. ОКЗ узета као утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца по пресуди Петог општинског суда у Београду К. 491/01 преиначена пресудом Окружног суда у Београду Кж. 226/03 од 6.2.2003. године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 5-пет месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 5.4.2001. године до 28.5.2001. године и на издржавању казне затвора, по пресуди Петог општинског суда у Београду К. 491/01. Оштећени ББ, за остварење имовинскоправног захтева према оптуженом, упућен је на парнични поступак. Оптужени АА ослобођен је обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- оптужени, не опредељујући основе побијања пресуде, а из садржине жалбе произилази да пресуду побија због одлуке о казни, са предлогом да му се изречена казна ублажи и

- бранилац оптуженог, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије првостепену пресуду укине и врати предмет првостепеном суду на поновно одлучивање.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. 1025/05 од 26.5.2005. године, предложио је да се жалбе оптуженог АА и његовог браниоца одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је у седници већа испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и предлог Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, па је нашао да су жалбе оптуженог и његовог браниоца неосноване.

Првостепена пресуда не садржи повреде закона које другостепени суд, у смислу члана 380. Законика о кривичном поступку (ЗКП), испитује по службеној дужности.

Суштина жалбених навода браниоца оптуженог којима се, у односу на кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС, оспорава правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног побијаном пресудом, а с тим у вези и правилност примене кривичног закона, своди се на указивање да није са сигурношћу утврђено да је оптужени извршилац тог дела, због пропуста суда да саслушањем сведока ВВ утврди како је сведок дошао у посед картице за мобилни телефон која је власништво оштећеног и због одбијања предлога одбране да се изведе доказ вештачењем потписа оштећеног ББ на записнику о препознавању или да се сам оштећени изјасни о веродостојности тог потписа, а што је по жалиоцу битно због очигледне неподударности тог потписа са потписом на записнику о саслушању оштећеног пред истражним судијом и исказане несигурности оштећеног на главном претресу у погледу препознавања оптуженог као извршиоца дела, као и због пропуста учињених у поступку препознавања лица од стране оштећеног у СУП-у.

Међутим, изложени жалбени наводи по налажењу Врховног суда, нису основани јер је првостепени суд, на основу изведених доказа које је правилно оценио, пре свега, на основу исказа оштећеног ББ, сасвим сигурно и поуздано утврдио да је оптужени извршио разбојништво на штету наведеног оштећеног, на начин како је описано у тачки 2. изреке побијане пресуде, за које утврђење је, као и за оцену о неприхватљивости истом супротне одбране оптуженог, у образложењу побијане пресуде изнео јасне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Како нема сумње у погледу чињенице да је оштећени био у СУП-у ради препознавања извршиоца дела, јер се о томе сам оштећени изјаснио у истрази и на главном претресу, то нема ни потребе за извођењем доказа који су жалбом предложени, у циљу утврђивања веродостојности потписа оштећеног на записнику о препознавању лица од 18.2.2001. године, а околност на којој се у жалби инсистира и коју и оштећени потврђује у исказу датом на главном претресу – да су му приликом препознавања лица у СУП-у показана само два лица, а не четири како је у записнику констатовано, не доводи у сумњу веродостојност исказа оштећеног у делу препознавања оптуженог као извршиоца дела, јер је оштећени и у истрази и на главном претресу од 30.1.2003. године, био категоричан да је оптужени лице које је критичном приликом ушло у његово возило и уз претњу нападом на њега одузело му новац и мобилни телефон са картицом, потврдивши у тим приликама да је оптуженог и у СУП-у одмах препознао као извршиоца дела, уз објашњење да му је запамтио лик приликом уласка оптуженог у његово возило. При том, наводи оштећеног на главном претресу од 17.2.2004. године, да више није сигуран да је присутни АА то лице, који наводи су такође били предмет правилне оцене првостепеног суда, супротну ставу изнетом у жалби, немају значење суштинске и стварне несигурности оштећеног у погледу идентитета извршиоца дела, с обзиром на објашњење оштећеног да је од догађаја протекло доста времена и да он свакодневно среће много људи везано за његов посао (таксиста), као и с обзиром на околност да се оштећени и тада позива на исказе које је раније дао у поступку као поуздане у погледу чињенице у питању.

Наводи жалбе којим се указује да је чињенично стање остало непотпуно утврђено због пропуста суда да саслуша, у својству сведока, ВВ на околности наведене у жалби, неприхватљиви су и извођење овог доказа непотребно је, и по оцени Врховног суда, код чињенице да је оштећени био сигуран да је оптужени извршилац дела.

Према томе, чињенично стање побијане пресуде правилно је и у потпуности утврђено у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна обелажја кривичног дела у питању, тако и чињеница које се тичу субјективног односа оптуженог према том делу, а квалификацијом дела по члану 168. став 1. КЗ РС, правилно је примењен кривични закон, па се жалбом браниоца оптуженог у односу на ово кривично дело, пресуда неосновано побија и због повреде кривичног закона.

Испитујући пресуду у делу одлуке о казни, у смислу навода жалбе оптуженог и у смислу члана 380. став 2. ЗКП у односу на жалбу браниоца у којој је овај жалбени основ само истакнут, а није образложен, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су, сходно члану 41. Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), важећег у време извршења дела (и истоветним одредбама сада важећег ОКЗ) од значаја за ову одлуку, како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности изнете у побијаној пресуди и правилном оценом значаја истих, имајући у виду и објективну тежину кривичних дела у

питању, оптуженом за дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, правилно одмерио појединачне казне као у изреци те пресуде и узевши му као утврђену казну затвора у трајању од четири месеца по пресуди Окружног суда у Београду Кж. 226/03 од 6.2.2003. године, изрекао му јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 5-пет месеци која је, овако одмерена, и по оцени Врховног суда нужна за постизање сврхе кажњавања прописане чланом 33. КЗ СРЈ. Стога се жалбом оптуженог неосновано предлаже ублажавање изречене казне, позивањем на породичну ситуацију - да је оптужени отац малолетног детета које је дужан да издржава и што чини повременим радом, а које околности је суд имао у виду приликом одмеравања казни и осим тога, ублажавање казне не би било оправдано са становишта сврхе кажњавања имајући у виду друштвену опасност учињених кривичних дела и оптуженог као учиниоца дела који је и раније, као малолетник, кривично одговарао и као пунолетно лице осуђиван због кривичних дела против имовине.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа - судија

Наташа Бањац, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

СМ